

Camilla Rasborg

Måske er uskyldighed et vildledende ord at bruge i forbindelse med kunst. Det er kunstnerne simpelthen for udspekulerede til. Men ikke desto mindre er det et begreb, der rinder mig i hu ved visse kunstneres arbejde. Det er ikke den uskyldighed, der kan rummes i naivitet eller uvidenhed, og det er heller ikke den uskyldighed, der stammer fra at lukke sig inde i et lille rart elfenbenstårn. Det er den uskyldighed, der stammer fra at være opslugt af sit arbejde, af at være dybt engageret i det man roder med, af at være rædselslagen over om denne eller hin, for andre usynlige, detalje er i orden. Det er måske denne rædsel, der rummer den uskyldighed, jeg snakker om, og som jeg mener at se i Camillas arbejde. Uskyldighed er nok bare et dumt ord for det, så...

Camilla Rasborg har, med en meget kræsen frimærkesamlers lette vanvid, indsamlet udvalgte stykker affald, ting der er faldet af verden og havnet i hendes skød. Vi må forstille os, hvordan hun fortabt har stirret på disse genstande på en måde, så de er vakt til live for os andre. Der er noget tranceagtigt over værkerne, som får mig til at overveje i dette nu, om tingene vi ser, og rammerne som angiveligt er fundet, om de ikke først er opstået foran Camilla. Det er værd at overveje, om de har været en del af verden før hendes mellemkomst. Det er en mulighed, at deres værdighed i virkeligheden ikke er alderens arrogance, men den pure ungdoms ignorance?

Sådan er det i hvert fald tit med kunst: det vi ser, det fandtes ikke før, det findes nu, og det selv om vi tydeligt kan se, hvor det måtte stamme fra. Om det er et paraplyhåndtag eller en død mands dørkarm. Og her er frimærkesamleren måske ikke helt ved siden af at nævne som en slægtning til Camilla. Frimærkerne eksisterer ikke før han får fingre i dem. Før da er de en del af et logistisk system. Når de samles, er det en del af noget andet, forbindelse mellem før og efter er så godt som ikke eksisterende. Men stadig, den der lille bitte tråd, der trods alt er til verden udenfor forstørrelsesglasset og frimærkealbummet og duften af sød sherry, er nok, til vi genkender dem. Men vi forvirres over deres nye klæder.

Dette paraplyhåndtag, hvorfor er det netop nu blevet så fornemt? Disse mørklægningsgardiner med solens brutale aftryk, de hvisker om en katastrofe, men hvilken? Og fra hvilken havn drages vi ind i gråheden i landskabsfotografierne, og hvorfor er de så... grå? Det har jeg intet svar på, her må vi stole på Camilla og lade os føre af hendes skælvende hånd.

Christian Schmidt-Rasmussen
Maj 2013